

Tekstsider fra "I den store Læges fodspor" af E. G. White. Udgivet i Kristiania, Den norske Bogmission 1912.

(Til helbredelsen af kvinden med blødninger og Jairi datter)

En Berøring i Tro.

Troen er den Haand, som
griber fat paa det evige.

Kan jeg bare faa røre ved hans Klædebon, saa bliver jeg
helbredet." ¹⁾

Det var en stakkels Kvinde, som udtalte disse Ord — en
Kvinde, som i tolv Aar havde lidt af en Sygdom, der gjorde
hende Livet til en Byrde. Hun havde opbrugt hele sin Formue
til Læger og Medicin, men kun for til sidst at blive erklæret for
uhelbredelig. Da hun imidlertid hørte Tale om den store Læge,
opflammedes Haabet paa ny. Hun tænkte: „Kunde jeg blot komme
saa nær, at jeg fik ham i Tale, saa kunde jeg blive helbredet.“

Kristus var paa Vejen hjem til Jairus, den jødiske Rabbiner,
som havde bønfaaldt ham om at komme og helbrede hans Datter.
Den sønderknuste Mand's Bøn: „Min Datter ligger paa sit yderste;
o! at du vilde komme og lægge Hænderne paa hende, at hun maa
frelses, da skal hun leve," ²⁾ havde rørt Kristi sømme, medlidende
Hjerte, og sammen med Synagogeforstanderen begav han sig straks
af Sted til dennes Hjem.

Kun langsomt arbejdede de sig fremad; thi Folkemængden
trængte sig omkring Kristus fra alle Sider. I det Frelseren banede

¹⁾ Matt. 9, 21, R. D. ²⁾ Mark. 5, 23.

sig Vej gennem Skaren, kom han nær det Sted, hvor den syge Kvinde stod. Atter og atter havde hun forgjæves forsøgt at komme i hans Nærhed. Nu var Anledningen kommen for hende. Hun saa ingen Udvej til at faa ham i Tale og vilde ikke søge at standse ham paa hans mæssommelige Vej; men hun havde hørt, at man kunde blive helbredet, naar man rørte ved hans Klæder. Af Frygt for at gaa Glip af denne sin eneste Lejlighed til at finde Lindring, trængte hun sig frem, idet hun sagde til sig selv: „Kan jeg bare faa røre ved hans Klædebon, saa bliver jeg helbredet.“

Kristus kjendte hver Tanke, som rørte sig hos hende, og søgte at komme derhen, hvor hun stod. Han forstod hendes store Nød og hjalp hende at øve Tro.

Idet han gik forbi, rakte hun Haanden ud og naaede lige at røre ved Kanten af hans Dragt. I samme Øjeblik vidste hun, at hun var helbredet. Hele hendes Tro laa udtrykt i denne ene Handling: at røre ved ham, og straks blev hun befriet for sin Svaghed og sin Smerte. Hun havde øjeblikkelig en Fornemmelse, som om en elektrisk Strøm gik gennem enhver Fiber i hendes Organisme. En Følelse af fuldkommen Sundhed kom over hende. „Hun fornam i Legemet, at hun var bleven helbredet fra denne Plage.“¹⁾

Den taknemmelige Kvinde ønskede at udtrykke sin Tak til den store Læge, som havde gjort mere for hende ved denne ene Berøring, end Lægerne havde formaaet i tolv lange Aar; men hun vovede det ikke. Med Hjertet fyldt med Taknemmelighed søgte hun at komme væk fra Folkemængden. Pludselig standsede Jesus, og idet han saa sig omkring, sagde han: „Hvo var det, som rørte ved mig?“

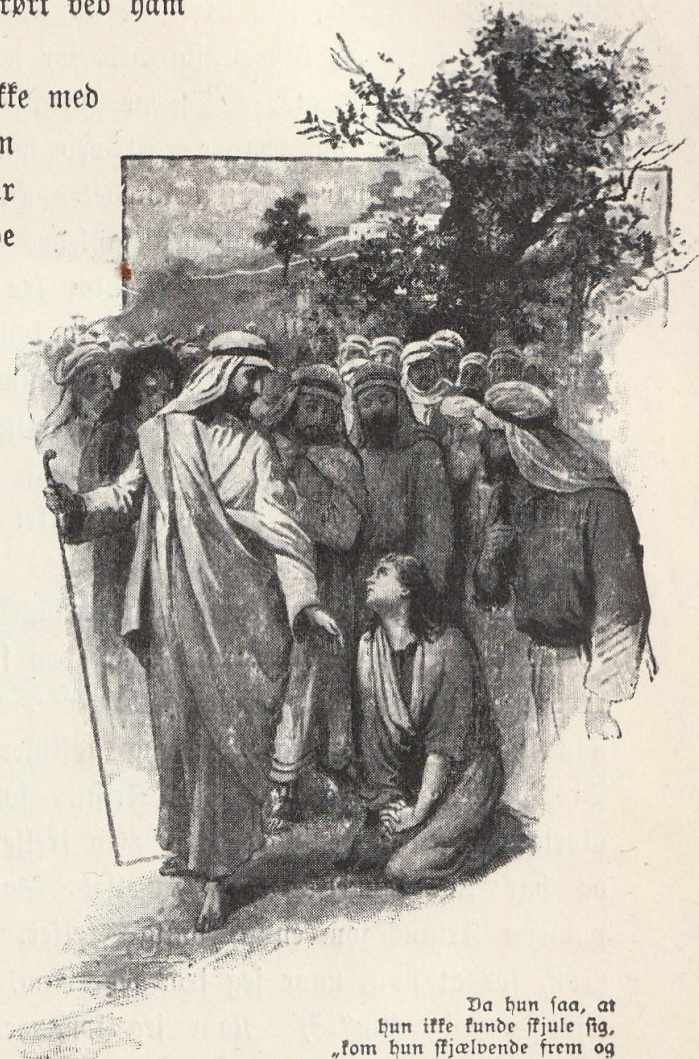
Peter saa forbausket paa ham og svarede: „Mester! Folket trykker og trænger dig, og du siger: hvo var det, som rørte ved mig?“²⁾

1) Mark. 5, 29. 2) Luk. 8, 45.

„Der rørte nogen ved mig,“ sagde Jesus; „thi jeg fornåm, at der udgik en Kraft fra mig.“¹⁾ Han kunde skjelne imellem denne Berøring i Tro og en tilfældig Berøring af den ligegyldige Folkemængde. Nogen, som havde en dybere Hensigt, havde rørt ved ham og var bleven hjulpen.

Kristus fremkom ikke med dette Spørgsmaal for sin egen Skyld; men der var noget, som han ønskede at lære Folket, sine Disciple og Kvinden. Han ønskede at vække Haab hos de lidende; han ønskede at vise, at det var Troen, som havde bragt Helbredelse. Denne Kvindes Tro maatte ikke blive upaaagtet. Gud skulde æres ved, at hun udtrykte sin Taknemmelighed. Kristus ønskede, at hun skulde forstaa, at han fandt Behag i hendes Troshandling. Han vilde ikke, at hun skulde gaa bort med en halv Bel-

signelse: hun maatte ikke vedblive at være uvidende om hans inderlige Kjærlighed eller om, at han kjendte til hendes Lidelse og

Da hun saa, at hun ikke kunde skjule sig, „kom hun skjælvende frem og kastede sig ned for hans fødder“.

¹⁾ Luk. 8, 46.

fandt Behag i hendes Tro paa hans Kraft til at frelse alle dem, som kommer til ham.

Med Blikket rettet derhen, hvor Kvinden stod, vedblev Jesus at spørge, hvem det var, som havde rørt ved ham. Da hun indsaa, at et Forsøg paa at skjule sig intet kunde nytte, kom hun skjælvende frem og kastede sig ned for hans Fødder. Med Taknemmelighedens Taarer i Djnene fortalte hun ham i alt Folkets Paahør, hvorfor hun havde rørt ved hans Dragt, og hvorledes hun øjeblikkelig var bleven helbredet. Hun frygtede for, at hun havde handlet formasteligt ved saaledes at røre ved ham. Men ikke et eneste bebrejdende Ord faldt fra Kristi Læber; han tilkjendegav kun sit Bifald. Hans Ord kom fra et kjærlighedsfuldt Hjerte, fyldt med Deltagelse overfor menneskelige Lidelser. „Vær frimodig, min Datter!“ sagde han venligt, „din Tro har frelst dig; gik bort med Fred.“¹⁾ Hvor disse Ord opmuntrede hende! Ingen Frygt for, at hun havde vækket Anstød, fordunklede nu hendes Glæde.

Den nysgjerrige Skare, som trængte sig omkring Jesus, erfarede ingen livgivende Kraft; men den syge Kvinde, som havde rørt ved ham i Tro, fandt Helbredelse. Saaledes er det i det aandelige: en tilfældig Berøring adskiller sig fra en Berøring i Tro. Alene det at tro paa Kristus som Verdens Frelser kan aldrig bringe Sjælen Rægedom. En frelsende Tro er ikke en blot og bar Indrømmelse af Evangeliets Sandhed. Sand Tro anammer Kristus som en personlig Frelser. Gud gav sin enbaarne Søn, for at jeg, naar jeg tror paa ham, „ikke skal fortabes, men have et evigt Liv“. ²⁾ Naar jeg kommer til Kristus i Overensstemmelse med hans Ord, saa maa jeg tro, at jeg bliver delagtig i Guds frelsende Naade. Det Liv, som jeg nu lever, maa jeg leve „i Guds Søns Tro, som elskede mig, og gav sig selv hen for mig“. ³⁾

1) Luk. 8, 48. 2) Joh. 3, 16. 3) Gal. 2, 20.

Mange betragter Troen som en Anskuelse. Frelsende Tro er en Handling, hvorved de, som annammer Kristus, indgaar i et Pagtsforhold med Gud. Levende Tro betyder forøget Kraft, en stille Tillid, hvorved Sjælen formedelst Kristi Naade bliver til en sejrende Magt.

Troen er en mægtigere Sejrherre end Døden. Dersom de ynge kan ledes til i Tro at fæste deres Blik paa den store Læge, saa vil vi saa vidunderlige Resultater at se. Det vil bringe Liv baade til Legeme og Sjæl.

Whites tolkende genfortælling er først fremmest baseret på Mk. 5,21-43 (som er en anderledes fyldig beretning end Mattæus'). White opererer med et skarpt skel mellem kvinden – og den ligegyldige folkeskare. Tro er mere end en anskuelse. Ellen G. White var syvendedages adventist – noget udgiveren, Den norske Bogmission, ikke skiltes med. Først og fremmest siger forordet er den udgivet for alle de praktiske råds skyld – og der er mange af dem, som forordet også skriver, kloge og forstandige i øvrigt – for både læg og lærd. Trendy (i dag) vil afsnittet om vegetarianisme være – bibelsk begrundet. I den store Læges Fodspor udkom i mange oplag. (Mit eksemplar er fra 1912 er 6. oplag, udgaven når dermed 50.000 eksemplarer.) Hun var uhyre produktiv, havde visioner, var leder – se mere her:

https://en.wikipedia.org/wiki/Ellen_G._White

Men kan man lade sig provokere af hendes forståelse af tro (lige ovenfor)?

”Mange betragter Troen som en Anskuelse. Frelsende Tro er en Handling, hvorved de, som annammer Kristus, indgaar i et Pagtsforhold med Gud. Levende Tro betyder forøget Kraft, en stille Tillid, hvorved Sjælen formedelst Kristi Naade bliver til en sejrende magt”

Kan denne forståelse tænkes sammen med en Niels Henrik Arendts bestemmelse af tro – i forhold netop denne helbredelse ([Teksten denne uge, 24. s. e. tr](#))?

” er vi i grunden ikke alt for nøjsomme, når talen er om troen? Vi kender til fortvivlelsen og modløsheden, men vover vi at gøre et lige så desperat udfald mod Gud, som de to, der fortælles om i dag? Troen er en kapitulation, sagde jeg, for den indebærer at vi lægger alt det smertelige, det urovækkende og foruroligende uforståelige hen til den livsmagt, som er større end os. Men den er også det modsatte af en kapitulation, for den er en ytring af vovemod, af en vilje til at tage imod livet og leve det mere fuldt og intenst, fordi der bliver plads til det hele, både det glædeligt og det sørgeligt overvældende”.